

udfylde den Opgave, der almindelig tillægges Nationalbanken — at lede. Jeg skal ogsaa anføre, at Forfatteren S. 355 citerer følgende Ord og gør dem til sine: „En mere effektiv Løsning synes herefter at maatte søges i en stærkere Centralisering af de private Banker eller et mere intimt Samarbejde mellem dem indbyrdes, en større Indflydelse fra Centralbankernes Side paa Bankernes almindelige Politik og en Udvildelse af Centralbankernes Opgaver i Henseende til at føre en Politik, der ikke alene knytter sig til Pengemarkedet, men til det hele Erhvervsliv“.

Idet jeg maa mene, at man ikke kan paaskynde en Centralisering af Bankvæsenet, der for længst er i Udvikling, og at denne iøvrigt paa mange Maader kan vanskeliggøre Nationalbankens Opgave yderligere, bliver det i første Række Nationalbankens hele Stilling, ikke mindst i dens Forhold til andre Banker, Vejene, ad hvilke den skal skaffe sig Kendskab til den Udvikling, der gaar for sig i andre Banker, Mulighederne for i Tide at øve Indflydelse herpaa, o. s. v., som stadig er det aabne Spørgsmaal indenfor Bankvæsenet. Før eller senere maa dette Spørgsmaal, hvad den stedfundne Udvikling tilstrækkeligt viser, tages op til Behandling og Løsning af Hensyn til en rolig Udvikling af vort Samfunds økonomiske Liv; det havde været mit Haab, at Udvalget, der rummede Repræsentanter for saavel Nationalbanken som Hovedstadens og Provinsens Banker, var kommet ind paa en Behandling af det nævnte Spørgsmaal; naar dette ikke skete, vel i første Række fordi det mindre kan løses gennem en Lovgivning end gennem en anden Organisation, er det mit Haab, at Problemet ikke glemmes, og at Spørgsmaalet om Nationalbankens hele Stilling indenfor vort Bankvæsen, derunder i første Række dens naturlige Ledelse af vor Pengepolitik og vort Erhvervsliv, tages op til Behandling, naar Forhandlingerne om Nationalbankens Oktroj skal begynde i 1933.“